
Eggyutterzes

Írta: cadexcalibur - 2007.11.02 18:16

William Blake

Láthatok búsulni mást S ne érezném bánatát? Láthatok-e szenvedQt, Hogy ne vigasztaljam Qt? Látva könnyet más szemén, Bánatát ne osszam én? Apa síró kisiát Nézze, s bú ne járja át? Ülhet némán egy anya, Míg szorong, sír magzata? Nem, nem, ó, ez nem lehet, Ez nem eshet soha meg. S ki mosolyt hint, merre jár, Hallva hogy egy csöpp madár Bútól, gondtól sujtva zeng, S egy kisdéd kínban mint eseng: Nem ül fészkéhez talán, S enyhít szíve bánatán? Vagy a kis bölcsQ felett Nem sír gyermek-könnyeket? S ülve éjt-napot vele, Könnyeit nem törli le? Nem, nem, ó, ez nem lehet, Ilyet soha nem tehet. Örömét szétosztva mind Szinte kisdéd lesz megint, A bú ismerQjeként Hordja bánatunk felét. S ne hidd, míg száll sóhajod, Hogy TeremtQd nincsen ott, És ne hidd, ha könnyezel, Hogy TeremtQd nincs közel. Belénk oltja örömét: Hogy bajunk Q zúzza szét, És míg meg nem enyhülünk, Mellénk ül és sír velünk. (Tótfalusi István fordítása)

=====